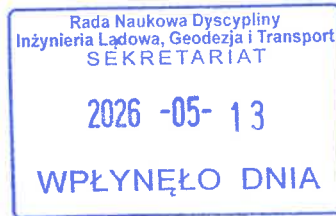

Przyjmuje pod kopertą
formalnym.
14.05.2026 1187

Prof. dr hab. inż. Mariusz Maślak
Politechnika Krakowska
Wydział Inżynierii Lądowej
Ul. Warszawska 24
31-155 Kraków

Kraków, 12.05.2026

Recenzja

dorobku naukowego, dydaktycznego, organizacyjnego i zawodowego w postępowaniu habilitacyjnym dr inż. Pawła Artura Króla

1. Podstawa formalna wykonania recenzji

Niniejsze opracowanie zostało przygotowane przeze mnie w oparciu o uchwałę o numerze 218/2026, z dnia 10.03.2026, podjętą przez Radę Naukową Dyscypliny „Inżynieria Lądowa, Geodezja i Transport” działającą w Politechnice Warszawskiej. Mocą tej uchwały zostałem powołany jako recenzent w postępowaniu habilitacyjnym dr inż. Pawła Artura Króla, o czym zostałem poinformowany skierowanym do mnie stosownym pismem z dnia 11.03.2026 (sygnowanym numerem RND.ILGIT.56.03.2026), podpisanym przez przewodniczącą wyżej wymienionej Rady panią dr hab. inż. Katarzynę Osińską – Skotak, profesor uczelni. Wraz ze zleceniem uzyskałem formalny dostęp do pełnej dokumentacji przedmiotowego wniosku habilitacyjnego.

2. Habilitant i jego dotychczasowa kariera naukowa

Wnioskodawca jest obecnie pracownikiem naukowym zatrudnionym w charakterze adiunkta badawczo-dydaktycznego, w wymiarze pełnego etatu, na Wydziale Inżynierii Lądowej Politechniki Warszawskiej. Na tym wydziale uzyskał najpierw, w 1994 roku, dyplom i tytuł zawodowy magistra inżyniera budownictwa (po obronie pracy „Nośność klejono-śrubowych połączeń konstrukcji metalowych”, pisanej pod promotorstwem dr inż. Lecha Kleśty), a następnie, w 2007 roku, dyplom i stopień naukowy doktora nauk technicznych w zakresie budownictwa (po obronie dysertacji naukowej „Analiza nośności i odkształcalności zakładkowych połączeń klejowych, śrubowych i klejowo-śrubowych w konstrukcjach z blach cienkich” - promotorem tej rozprawy był prof. dr hab. inż. Wojciech Żółtowski, praca uzyskała nagrodę ówczesnego Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego). W 2000 roku uzyskał uprawnienia budowlane do projektowania i kierowania robotami budowlanymi bez ograniczeń w specjalności konstrukcyjno-budowlanej (w zakresie konstrukcji budowlanych, dróg i mostów). W 2014 roku w reprezentowanej przez siebie specjalności otrzymał tytuł Rzeczoznawcy Budowlanego. Ponadto, w 2008 roku, na swojej macierzystej Uczelni ukończył specjalistyczne, dwusemestralne studia podyplomowe prowadzone w temacie „Zarządzanie w budownictwie”.

Habilitant wnioskuje aby podstawą oceny jego dotychczasowego dorobku naukowego były dwie, tematycznie różnorodne, monografie autorskie, opublikowane przez niego w Oficynie Wydawniczej Politechniki Warszawskiej w 2025 roku. Pierwsza z tych monografii nosi tytuł „Sztywność i nośność zakładkowych połączeń hybrydowych elementów z blach cienkich” i liczy 232 strony, druga natomiast, zatytułowana odpowiednio „Wpływ oddziaływań pożaru na właściwości mechaniczne śrub konstrukcyjnych o podwyższonej wytrzymałości”, liczy 206 stron. Powyższe prace uzupełnia zestawem 53 publikacji naukowych, w których, jak sam wskazuje, był autorem, lub w znakomitej większości jednym ze współautorów, o potwierdzonym procentowym udziale własnym. Aż 21 z tych prac zostało opublikowanych przed uzyskaniem przez wnioskodawcę stopnia naukowego doktora nauk technicznych. Jedynie 9 spośród wszystkich publikacji przywołanych przez habilitanta to dzieła publikowane

w czasopismach z bazy Journal Citation Reports (JCR). Recenzent szczególnie docenia w tym względzie, choć może nie do końca zgodnie z obowiązującą formalnie punktacją ministerialną, dwie publikacje zamieszczone w czasopismach o uznawanej powszechnie randze naukowej, takich jak „Journal of Structural Fire Engineering”, czy też, ale już w nieco mniejszym stopniu, „Journal of Civil Engineering and Management”, będącym kontynuatorem dawnej litewskiej „Statyby”. Zestawienie osiągnięć naukowych habilitanta zostaje dopełnione wykazem referatów prezentowanych przez niego, lub ewentualnie przez innego ze współautorów, na specjalistycznych konferencjach branżowych, o zasięgu krajowym i międzynarodowym.

3. Komentarz recenzenta co do merytorycznej oceny oryginalności i wartości aplikacyjnej głównego osiągnięcia naukowego wskazanego przez wnioskodawcę

Jak zaznaczono powyżej habilitant jako swoje główne osiągnięcie naukowe wskazuje dwie monografie autorskie opublikowane w 2025 roku. Należy docenić fakt, że dotyczą one dwóch tematycznie odmiennych zagadnień naukowych, analizowanych przy użyciu formalnie różnych modeli obliczeniowych. Wartość tych monografii wynika również z tego, że zarówno w jednym jak i w drugim przypadku mieszczą one w sobie wyniki własnych badań autora, które w toku wywodu zostają poddane krytycznej analizie powiązanej z próbą wpisania uzyskanych wyników w aktualnie obowiązujący stan wiedzy. Dążeniem autora jest przy tym próba wypracowania na rozważanym przez siebie polu badawczym konstatacji nie tylko naukowo oryginalnych ale przy tym o pewnym, znaczącym dla ich czytelnika potencjale aplikacyjnym. Nie jest rolą recenzenta dorobku naukowego powtórna szczegółowa ocena zastosowanych w tych pracach podejść obliczeniowych. Zostały one bowiem już wcześniej poddane tego rodzaju weryfikacji przez recenzentów wydawniczych. Chodzi raczej o ogólne wrażenie i próbę ewaluacji ich merytorycznej przydatności, a także o to, czy można wykazać ich istotne znaczenie wpisujące się w dotychczasowy paradygmat.

Rozpocznijmy zatem od oceny recenzenta dorobku formułowanej przez niego dla pierwszej z wymienionych powyżej monografii. Będzie ona oceną niewątpliwie subiektywną, budowaną bowiem w oparciu o pewne specyficzne kryteria. Czynnikiem kluczowym w tego rodzaju ewaluacji ma być bowiem oczekiwana przez recenzenta aktualność przeprowadzonych analiz i formułowanych na ich podstawie konstatacji. Pierwsze wrażenie wydaje się niewątpliwie pozytywne. Wywód prowadzony jest w sposób klarowny i logiczny. Ujęcie tematu wydaje się być merytorycznie kompletne, a wnioski starannie wypracowane i zaprezentowane. Cytowana literatura, nie tylko ta o zasięgu krajowym ale przede wszystkim ta publikowana w uznanych czasopismach zagranicznych, jest bardzo bogata. Liczy bowiem aż 271 przywoływanych pozycji. Recenzent nie podważa wartości merytorycznej tej monografii. Dostrzega również i docenia jej porządkujący charakter. Stawia jednak pytanie, ile z tych cytowanych w tekście pozycji zostało opublikowanych po 2020 roku, co przy obecnym tempie rozwoju wiedzy wydaje się mieć znaczenie kluczowe. Okazuje się, że nie więcej niż pięć czy też sześć, co przy ogólnej liczbie wszystkich przywołanych cytowań wydaje się być liczbą dość niepokojącą. Co więcej, prace własne przywoływane przez autora i prezentujące wyniki prowadzonych przez niego badań nie wykraczają tu poza lata 2007-2008. Czy można zatem, bez choćby odrobiny sceptycyzmu, podkreślać istotny wkład uzyskanych w tych badaniach wyników na stan wiedzy weryfikowany współcześnie, to znaczy w 2025 roku? Dobrze, że habilitant dostrzegł i zacytował finalnie kilka nowszych prac z tej dziedziny, chociażby tych pochodzących z ośrodka krakowskiego. Czy nie jest tak, że analizy prowadzone w opiniowanej monografii, a przede wszystkim wnioski formułowane na ich podstawie, są na obecną chwilę już nieco przeterminowane? To ważne pytanie w kontekście tego, jak szeroko tematyka tego rodzaju połączeń wydaje się być obecna we współczesnej literaturze przedmiotu.

Podobny problem recenzent ma z drugą z monografii wskazanych przez habilitanta do oceny. Bardzo ciekawa tematyka badawcza, ponad 130 przywoływanych w tekście pozycji

literaturowych ale jedynie kilka z nich opublikowanych po 2020 roku. Tu zresztą autor wydaje się sam dostrzegać problem. Publikuje bowiem w latach 2024-2025 w czasopiśmie „Archives of Civil Engineering”, niejako „deus ex machina”, zestaw trzech bardzo zbliżonych do siebie tematycznie prac. Tyle tylko, że raportuje w nich i poddaje stosownej analizie wyniki własnych badań, niewątpliwie interesujących poznawczo ale prowadzonych przez niego znacząco wcześniej. Konkludując, nie chodzi o to, że nie są to wyniki wartościowe i warte publikacji ale jedynie o to, że zostały przez autora znacząco przetrzymane, co nie wyszło na dobre wartości merytorycznej całej monografii.

Słabość, o której mowa dobrze widać również w zestawieniu pozostałych artykułów i referatów naukowych przywoływanych przez wnioskodawcę w opracowanym przez niego autoreferacie. Obserwuje się tu bowiem w miarę stabilny przyrost publikacji habilitanta mniej więcej do roku 2015, a potem nagle zaskakująco trudną do zrozumienia co najmniej siedmioletnią przerwę. Wygląda na to, że habilitacja, o której tu mowa była planowana już wtedy, tyle tylko, że w końcu, zapewne wskutek nazbyt krytycznej samooceny, od niej odstąpiono. Bardziej szczegółowe wczytanie się w autoreferat przygotowany przez wnioskodawcę upoważnia recenzenta do postawienia wniosku, że okres ten był dla habilitanta czasem istotnych przewartościowań co do prowadzonej przez siebie działalności naukowej, owocujących skupieniem się przez niego raczej na działalności zawodowej i społecznej, co samo w sobie nie wydaje się niczym nagannym. Będzie o tym mowa w dalszej części niniejszej recenzji. W tym miejscu jedynie recenzent pragnie wyrazić swoje poparcie dla habilitanta za jego wolę powrotu na niwę efektywnej pracy naukowej.

4. Aktywność habilitanta w zakresie międzynarodowej współpracy naukowej

O ile można dyskutować, czy autorskie monografie habilitanta mieszczą w sobie dyskusję i zestawienie współcześnie obowiązujących w praktyce inżynierskiej modeli obliczeniowych czy też modele te są na obecną chwilę już odrobinę „przeterminowane”, o tyle jego silna pozycja w reprezentowanych przez siebie dziedzinach nauki na polu międzynarodowej współpracy interpersonalnej nie budzi zastrzeżeń. Recenzent chce tu szczególnie podkreślić bardzo aktywną działalność wnioskodawcy w międzynarodowych programach badawczych COST TU0904 - „Integrated Fire Engineering and Response” (w latach 2010-2014) a także COST TU1402 - „Quantifying the Value of Structural Health Monitoring” (w latach 2014-2018). Jako polski członek Management Committee delegowany do obu tych przedsięwzięć był bowiem naocznym świadkiem jego wielu merytorycznie istotnych wystąpień, docenianych i szeroko dyskutowanych w szerokim gronie międzynarodowych profesjonalistów biorących udział w tej współpracy. Trzeba również dostrzec i docenić w tej kwestii fakt uzyskania przez habilitanta prestiżowego półrocznego stypendium Fulbrighta (na kadencję 2013-2014) odbywanego w uznanym w środowisku akademickim Auburn University w amerykańskim stanie Alabama. Wcześniej, to znaczy w 2011 roku, przez dwa miesiące wizytował on również dobrze znany w kręgach profesjonalnych inżynierów budownictwa Michigan State University zlokalizowany w East Lansing, w amerykańskim stanie Michigan. Ponadto, w ramach programu COST TU0904, dzięki tak zwanemu „short-term scientific mission”, w 2013 roku, z sukcesem współpracował z Fire Research Laboratories wchodzący w skład University of Ulster w Irlandii Północnej. W latach 2000-2002 trzykrotnie przebywał na tygodniowych zaawansowanych kursach mechaniki organizowanych w International Centre for Mechanical Sciences (CISM), we włoskim Udine.

Przy tak bogatej i dobrze udokumentowanej współpracy międzynarodowej habilitanta recenzent musi wyrazić w tym miejscu swoje zaskoczenie stosunkowo małą w ostatnim czasie aktywnością wnioskodawcy na polu samodzielnego pozyskiwania przez niego wartościowych grantów badawczych. Chodzi tu nie tylko o granty możliwe do pozyskania w konkursach krajowych, te finansowane przez NCN, NCBiR czy też na przykład te wspierane przez

Fundację Nauki Polskiej, ale również, a może nawet przede wszystkim, o granty międzynarodowe oferowane przez różne podmioty Unii Europejskiej. Zamieszczone w autoreferacie zestawienie tego typu efektów starań habilitanta z pewnością nie wygląda imponująco.

Szczególnego podkreślenia wymaga w tym względzie bogata i aktywna działalność wnioskodawcy w międzynarodowych, ale również i w krajowych, komitetach normalizacyjnych, zarówno tych afiliowanych przy CEN, jak i tych działających w strukturach ECCS. Chodzi tu w szczególności o następujące Komitety Techniczne:

- CEN TC250 „Design of Steel Structures”, grupa robocza WG3: „EN 1993-1-3 – Cold-formed members”,
- CEN TC250 „Design of Steel Structures”, grupa robocza WG2: „EN 1993-1-2 – Structural Fire Design”,
- CEN TC250 „Design of Composite Steel-Concrete Structures”, grupa robocza WG2: „EN 1994-1-2 – Structural Fire Design”,

a także o:

- ECCS TC7 „Thin Gauge Structures”, TWG 7.10: “Connections in Cold-formed Steel Structures”,
- ECCS TC3 „Fire Safety”, WG2: “Eurocode 3-1-2” i WG4: „Eurocode 4-1-2”.

5. Działalność habilitanta na polu jego aktywności zawodowej i społecznej

Wykazana przez habilitanta jego współpraca z otoczeniem gospodarczym i społecznym jest bezsprzecznie imponująca. To co najmniej 597 odpowiednio udokumentowanych i wykonanych samodzielnie lub w zespole opracowań projektowych, konstrukcyjnych i/lub technologicznych, a także opinii eksperckich, przygotowanych na zlecenie różnego rodzaju instytucji publicznych, przedsiębiorstw państwowych i przedsiębiorców prywatnych. Taki dorobek świadczy nie tylko o dużym doświadczeniu zawodowym ale i o odpowiedniej marce, którą cieszy się w środowisku. Nic więc dziwnego, że przez wiele lat pełnił i pełni nadal wiele odpowiedzialnych funkcji w Mazowieckiej Okręgowej Izbie Inżynierów Budownictwa, przez którą zresztą był wielokrotnie nagradzany. Trzeba tu wskazać między innymi jego członkostwo w Okręgowej Komisji Kwalifikacyjnej nadającej uprawnienia budowlane oraz tytuły Rzeczoznawcy Budowlanego (w latach 2010 – 2018), a także pełnienie funkcji przewodniczącego Specjalistycznego Zespołu Kwalifikacyjnego do spraw Rzeczoznawstwa przy tej Komisji (w latach 2016 – 2018). W kadencji 2018 – 2022 został wybrany na Zastępcę Przewodniczącego Krajowej Komisji Kwalifikacyjnej Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa. W 2018 roku jako przedstawiciel tej Izby brał udział w pracach Grupy Roboczej do spraw Sektorowych Ram Kwalifikacji działającej w ramach Sektorowej Rady do spraw Kompetencji w Budownictwie.

Rozmiar tego dorobku o charakterze fachowym tłumaczy zatem, jak się wydaje, i w zasadzie w pełni usprawiedliwia wykazaną wcześniej przez recenzenta pewną nierównomierność w tempie gromadzenia przez wnioskodawcę dorobku stricte naukowego, prezentowanego i merytorycznie dyskutowanego, czego należałoby oczekiwać, na krajowych i międzynarodowych konferencjach naukowych.

6. Aktywność w zakresie dydaktyki

O tym, że wnioskodawca jest na swoim macierzystym Wydziale uznanym, szanowanym i docenianym dydaktykiem świadczy najlepiej nagroda „Złotej Kredy” przyznana mu przez Radę Samorządu Studentów Politechniki Warszawskiej w 2009 roku. Należy dostrzec w tej kwestii również dwukrotne przyznanie mu nagrody indywidualnej JM Rektora tej politechniki za osiągnięcia dydaktyczne, a także jednokrotne – analogicznej nagrody zespołowej. Habilitant był również wielokrotnie nagradzany za prowadzone przez siebie prace dyplomowe.

Współpracował przy opracowywaniu podręczników akademickich oraz poradników i innych publikacji o charakterze technicznym. Obecnie pełni rolę promotora pomocniczego w dwóch postępowaniach doktorskich prowadzonych przez macierzysty Wydział.

7. Próba podsumowania

Dotychczasowy dorobek naukowy habilitanta musi być rozpatrywany i oceniany całościowo, w powiązaniu z jego bardzo bogatym dorobkiem zawodowym i aktywną działalnością społeczną. Tylko taki kontekst da bowiem podstawy do wypracowania opinii w odczuciu recenzenta w pełni miarodajnej i sprawiedliwej. Wykrawanie z całego tego bardzo różnorodnego zestawienia samej tylko kwestii publikacyjnej, wraz z przypisanymi do tych publikacji w sposób mniej lub bardziej subiektywny odpowiednimi wartościami punktowymi, co w końcu przekłada się na specyficzne i trudne do uogólniających wartościowań indeksy bibliometryczne, rekomendowane recenzentowi do formułowania sugerowanej przez niego w miarę jednoznacznej oceny końcowej, byłoby w jego odczuciu działaniem nierzetelnym, oderwanym od realiów praktyki inżynierskiej. Utrzymanie w miarę harmonijnych proporcji pomiędzy nauką innowacyjnością i skrupulatnością a zawodowym doświadczeniem, jakkolwiek samo w sobie wielce chwalebne, jest bowiem w praktyce życiowej na ogół zadaniem bardzo trudnym i wymagającym indywidualnego samozaparcia. Tym bardziej należy doceniać i szanować tego rodzaju życiorysy, pozostając z nadzieją że owo doświadczenie prędzej czy później zapoczentuje istotnymi naukowo osiągnięciami.

Właśnie z tego rodzaju życiorysem i tego rodzaju dorobkiem mamy do czynienia przy formułowaniu całościowej oceny osiągnięć wnioskodawcy, pana dr inż. Pawła Artura Króla. **Uwzględniając wszystkie za i przeciw, zarówno te silne jak i te nieco słabsze strony tego wniosku, ocena sformułowana przez recenzenta jest oceną jednoznacznie pozytywną.** Wynika ona z następujących przesłanek:

- Po pierwsze: Habilitant wyekstrahował z prowadzonych przez siebie analiz dwa nietrywialne i jakościowo istotne zadania badawcze, powiązane z dwoma formalnie odrębnymi podejściami weryfikacyjnymi. Dla każdego z tych modeli zidentyfikował lukę w dotychczasowym stanie wiedzy i zaproponował własny, logiczny i formalnie kompletny program eksperymentalny. Na podstawie wyników tych eksperymentów dokonał ich jakościowej i ilościowej parametryzacji a następnie przeprowadził stosowną walidację na skonstruowanym przez siebie modelu numerycznym.
- Po drugie: Uzyskane wyniki w sposób jednoznaczny wzbogaciły dotychczas istniejącą i dostępną dla potencjalnego badacza bazę analogicznych rezultatów, co pozwoliło na weryfikację proponowanych dotąd modeli normowych wraz z uwzględnieniem ich ograniczeń i specyfiki w odniesieniu do elementów badanych przez habilitanta. Można zatem twierdzić, że stanowią one znaczny wkład do dotychczasowego stanu wiedzy w dyscyplinie, której dotyczyły.
- Po trzecie: Wyniki tych doświadczeń oraz zaproponowane na ich podstawie modele obliczeniowe zostały wprawdzie opublikowane, jakkolwiek, w ocenie recenzenta, przy pewnym „przetrzymaniu” wypracowanych treści, co znacząco osłabiło ich wydźwięk. Wydaje się, że rozwiązaniem korzystnym i rekomendowanym dla habilitanta byłoby w tej kwestii ich powtórne rozważenie i merytoryczne wzbogacenie, a w końcu skojarzenie z bardziej aktualnymi modelami obliczeniowymi obowiązującymi współcześnie w reprezentowanej przez niego dziedzinie badawczej. Dałoby to możliwość, oczywiście dopiero po pewnej re-ewaluacji, opublikowania ich na nowo, w specjalistycznych profesjonalnych czasopismach o zasięgu międzynarodowym.
- Po czwarte: Biorąc pod uwagę trzy poprzedzające konstatacje obie monografie zaproponowane do oceny można uznać za merytorycznie wartościowe i oryginalne, wnoszące nową jakość do aktualnego stanu wiedzy. Ich autor potwierdził naukową

samodzielność wymaganą od niego zarówno przy formułowaniu zadań badawczych jak i przy proponowaniu i budowaniu modeli efektywnych przy ich rozwiązywaniu.

- Po piąte: Habilitant w sposób nie budzący wątpliwości wypełnił pozostałe kryteria warunkujące przyznanie mu stopnia naukowego doktora habilitowanego. Chodzi tu przede wszystkim o umiejętność pracy w zespole badawczym innym niż ten, z którym ma do czynienia w macierzystej uczelni. Potwierdzeniem tego rodzaju kompetencji jest jego owocna współpraca z wieloma zespołami o zasięgu międzynarodowym. Były to nie tylko wielonarodowe grupy badawcze współpracujące ze sobą w ramach kolejnych programów COST ale również analogiczne gremia zebrane razem w Michigan State University, Auburn University czy też w Fire Research Laboratories w Irlandii Północnej.
- Po szóste: Uniwersalność habilitanta i jego efektywność w prowadzonych badaniach została również w sposób pozytywny zweryfikowana faktem jego merytorycznej współpracy poza uczelnią macierzystą z wieloma partnerskimi uczelniami i instytutami naukowymi obecnymi na rynku krajowym, w tym w szczególności z: Wojskową Akademią Techniczną w Warszawie, Szkołą Główną Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, Szkołą Główną Służby Pożarniczej – Akademią Pożarniczą w Warszawie, a także na przykład z Centrum Naukowo-Badawczym Ochrony Przeciwpożarowej imienia Józefa Tuliszkowskiego w Józefowie pod Warszawą, o której to współpracy wnioskodawca z niewiadomych przyczyn nie wspomina w swoim autoreferacie.
- Po siódme: Pewną słabością habilitanta, jakkolwiek w znacznym stopniu usprawiedliwioną jego dotychczasową bogatą działalnością na polu zawodowym i społecznym, wydaje się być jego, jak dotąd, stosunkowo mała aktywność w pozyskiwaniu grantów badawczych, zarówno tych o zasięgu krajowym jak i tych finansowanych za granicą. Recenzent żywi nadzieję, że po naukowym usamodzielnieniu się habilitanta jego aktywność w tym zakresie ulegnie znaczącej poprawie. Mogą w tym pomóc nie tylko wypracowane do tej pory międzynarodowe kontakty wnioskodawcy ale również, a może nawet przede wszystkim, jego zdobyte dotąd doświadczenie zawodowe.

8. Wniosek końcowy

Końcowa ocena recenzenta, sumująca dotychczasowy dorobek habilitanta, jest zatem, pomimo wskazanych wcześniej pewnych drobnych słabości, jednoznacznie pozytywna. Składa się na nią pozytywna opinia co do wartości naukowej zestawu publikacji przedstawionego do weryfikacji jak również pozytywna opinia na temat jego działalności pozanaukowej, w tym dydaktycznej i organizacyjnej.

Recenzent rekomenduje habilitantowi większą odwagę w dobieraniu czasopism naukowych, w których zamierza on publikować w przyszłości wyniki prowadzonych przez siebie badań. Wyniki te wydają się być bowiem na tyle interesujące i wartościowe poznawczo, że z dużą dozą prawdopodobieństwa znajdzie się dla nich miejsce na łamach czasopism z najwyższej półki, w szczególności tych z odpowiednio wysoką punktacją ministerialną.

Recenzent potwierdza, że kandydat w swojej dotychczasowej działalności wykazał się istotną aktywnością naukową realizowaną w więcej niż jednej uczelni, w szczególności uczelni zagranicznej. Swoimi badaniami, których wyniki prezentuje w monografiach wybranych przez niego do oceny recenzenta jako główne dzieła naukowe, wniósł znaczny wkład w rozwój dyscypliny „Inżynieria lądowa, geodezja i transport”.

W konkluzji do niniejszej recenzji dotychczasowy dorobek kandydata, pana dr inż. Pawła Artura Króla, zarówno ten naukowy jak i ten dydaktyczny, zawodowy i organizacyjny, recenzent ocenia jako wystarczający do ubiegania się o nadanie mu stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk inżynieryjno-technicznych, w dyscyplinie „Inżynieria

lądowa, geodezja i transport”, w sensie spełniania wymagań określonych w Ustawie z dnia 20 lipca 2018 roku „Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce” (Dz. U. z 2024, poz. 1571). W związku z tym w pełni popiera wniosek habilitanta o dopuszczenie go do dalszych etapów postępowania i o nadanie mu stopnia naukowego doktora habilitowanego.

